



thuis voelen. Als de trein aankomt en ik instap, plof ik neer op de bekende stoel in de treincoupé. Drie minuten zal het zijn, dat ik sta-
rend naar het felle tl-licht, blijf hangen in een euforie. Die minuten
denk ik aan niks. Wanneer ik weer langzaam bijkom, is het door
het geluid van het karretje dat aankomt. De verkoper vraagt de trein-
passagiers vriendelijk of ze iets lusten. Nou, trek in een heerlijk Hol-
lands bakkie heb ik wel. De geur van de bekende koffie zweeft door
de treincoupé. Extra melk en suiker maakt dat ik de hete koffiebeker
vertederd vasthoud. Elke slok brengt me, beetje bij beetje, naar het
hier en nu. Alsof ik van een hele wereldreis via een andere planeet
ben teruggekomen naar Moeder Aarde. Juan-Dias komt mee om
mamma op te halen.

Ik ben aangekomen op Rotterdam Centraal station. In mijn geboor-
testad. Twee dagen geleden ging ik via de geboorteplaats van Jezus,
Bethlehem, naar zijn sterfbed in Jeruzalem. Via Tel Aviv en Istanboel,
ben ik nu terug in Nederland.

In de verte zie ik de auto al aankomen en ik zwaai met m'n armen
heen en weer. De auto komt aangereden en Juan-Dias lacht en blaast
kusjes, ik lach nog breder en blaas ook heftig kusjes terug. Ik kan
niet wachten tot ik het portier kan openen. Wat heb ik een prachtig
kind! Zijn knuffel doet me even alles vergeten en de ogen sluiten.
Loslaten doe ik niet meer totdat de koffers in de kofferbak zitten en
we fijn naar mijn eigen auto worden gereden. Die staat in Schiedam,
voor de deur van de flat van mijn ouders. Aangekomen in Schiedam
laad ik de spullen over en vertrek ik naar mijn huis in Gouda.